

Gered door een engel...

Sinds een paar jaar doe ik bij Vluchtelingenwerk binnen mijn gemeente wat activiteiten die hoofdzakelijk bestaan uit de naaigroep voor buitenlandse vrouwen en hun emancipatieproces. Met de reguliere problemen en moeilijke gevallen houd ik me over het algemeen niet bezig. Toch kreeg ik een tijdje geleden bemoedenis met het volgende probleem. Het geeft een indruk van hetgeen vluchtelingen mee moeten maken om een verlenging van hun verblijfsvergunning te krijgen (of niet).

Tekst en foto: Elly Lubbers-van Kerkhof

Een Somalische vrouw van 26 jaar vluchtte in 2001 vanuit Mogadishu naar Nederland voor het oorlogsgeweld. Zij vroeg meteen een verblijfsvergunning aan, die zij voor drie jaar kreeg toegewezen. Vanuit het asielzoekerscentrum bij Tilburg kwam zij in mijn gemeente terecht. Een maand voordat haar tijdelijk verblijfsvergunning in maart 2004 afliep. Volgens de regels vroeg zij een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd aan. Op haar aanvraag hoorde zij van de IND dat zij binnen zes maanden van de beslissing op de hoogte zou worden gebracht.

Zij had inmiddels van haar grote liefde, die zij in het asielzoekerscentrum ontmoet had, een zoontje gekregen. Maar wachten duurt lang, zeker als beloofd wordt binnen zes maanden bericht te krijgen en je niets hoort. Bovendien verbleef zij, nu haar verblijfsvergunning was afgelopen, illegaal in Nederland. Na veel gebel en geschrijf van advocaat en Vluchtelingenwerk, kreeg zij tenslotte een brief dat zij met toestemming van de IND in Nederland verbleef en deze brief altijd bij zich moest dragen om te kunnen tonen.

In januari 2006 kreeg zij nog een dochttertje.

Eindelijk, begin juni 2006, kreeg zij de beschikking van de IND: afgewezen, op grond van de situatie in Mogadishu op het moment van aanvraag in 2004. Toen was

het in Mogadishu redelijk rustig. Op het moment van afwijzing door de IND heerst er in Mogadishu een oorlogssituatie.

Na intensief contact van de advocaat met de IND over de afwijzing, kwam de IND met het voorstel om voor de afwijzing geen hoger beroep aan te vragen, maar een vervolprocedure te starten met als inzet haar dochttertje. Dit zou volgens haar advocaat een grote kans van slagen hebben, maar wel inhouden dat zij weer van voren af aan zou moeten beginnen. Terug naar het centrum Ter Apel, waar alle procedures die zij had doorlopen weer opnieuw begonnen. Dit betekende dat zij in onze gemeente haar woning

◆ De 'reddende engel'

zou moeten opgeven, haar uitkering, woning en netwerk dat zij hier had opgebouwd, kwijt raakt. Dat mocht niet gebeuren.

Ik schreef een brief naar de Tweede Kamer (nooit antwoord op gekregen!), de ombudsman en maakte een afspraak met de wethouder in onze gemeente.

Als je net een nieuw gemeentebestuur hebt willen de wethouders laten zien dat zij een hart hebben. De GroenLinks-wethouder die zich met asielzoekers bezig houdt, had ik

snel overtuigd. De vrouw kon in haar huisje blijven wonen, zolang de vervolprocedure zou lopen. De PvdA-wethouder van Sociale Zaken kon natuurlijk niet achterblijven en hij stond garant voor de bijstandsuitkering. Ook de ombudsman liet zich niet onbetuigd. Deze organisatie zocht in Ter Apel uit hoe te handelen om onze Somalische vrouw niet bij het COA terecht te laten komen (het COA regelt de huisvesting voor asielzoekers).

In 2003 is er een wijziging op de vreemdelingenwethoofdstuk gekomen. Hier staat in dat meisjes, in Nederland geboren, bij terugkeer naar het land van herkomst gevaar lopen besneden te worden en er een risico bestaat van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden. Voor het meisje kon dus een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden aangevraagd op grond van artikel 29. De ouder, die vreest dat haar minderjarige dochter wordt besneden kan dan eveneens in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning. Ook de andere leden van het gezin kunnen onder bepaalde voorwaarden in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning. Het broertje kan dus met zijn zusje meeliften. In dit geval kan een baby van een half jaar hopelijk als reddende engel voor haar moeder en broertje fungeren.

Dat de moeder de verblijfsvergunning krijgt is natuurlijk niet met 100 procent zekerheid te zeggen, maar de kans is wel heel groot heb ik begrepen. Op 1 augustus moest zij zich om 13.00 uur in Ter Apel melden en thuis mag zij afwachten wat de IND over haar beslist. Laten we hopen dat ons engeltje inderdaad een reddende engel wordt! ■

Nawoord van de redactie:

Een opgeluchte Elly Lubbers liet vlak vóór de sluiting van dit blad weten dat 'haar' Somalische cursiste een verblijfsvergunning voor vijf jaar krijgt voor haar dochter en zoon. Dit dankzij de dochter, maar ook door het actieve optreden van de wethouders in haar Gelderse gemeente.